

MIRACLES

Malgrat que tenim poques referències sobre miracles atribuïts a una fe excepcional, malgrat que actualment s'expliquin científicament o es neguin, jo crec en el poder de la fe, encara que aquesta només sigui un revulsiu del poder de la ment humana, que és quasi la dels àngels. Bé, aquests també veuen negada la seva existència. Jesús, en general, atribueix les seves curacions a la fe dels malalts, tollits, leprosos, muts etc.. Però, el moll de l'os no és la fe que tenim, sinó com la vivim.

ESPERANÇATS (ELS FILLS)

Quan el meu fill feu els 14 anys engegà a dida déus, esglésies, capellans i misses. En aquells dies, vam acollir a casa un treballador del camp, sense feina i sense recursos. El noi s'ho agafà a la valenta, prengué el seu plat i anà a menjar a la seva cambra. No s'assegué més a taula fins que, havent col·locat l'home en una masia, aquest desaparegué de casa. Anys i anys més tard vaig anar a veure el meu fill a la Seu d'Urgell. Al seu pis hi vaig trobar, a més de la dona i els fills, un polonès de 15 anys sense permís d'estada en la tot just estrenada Europa dels set. S'havien responsabilitzat d'ell, havien obtingut que l'acceptessin a l'institut... No era el primer host, ni el segon, ni fou l'últim. Mares i pares: les paraules són fulles que el vent s'emporta; els fets vius són llavor que cala en terra, i tard o d'hora brota. Sovint fora del clos de l'Església, però dins de l'ample camp de l'evangeli. Potser no veureu el brot en aquesta riba, però, com la meva esposa, segur, ben segur, que ho veureu des de l'altra.

CORPUS

Amb franquesa jo sí que crec que la presència de Jesús en el pa i el vi és una realitat, misteriosa sí, però tant real com hi ha àtoms, quantums i energies sub-atòmiques, però matèria tanmateix. Potser sóc un crèdul innocent, però no puc deixar de creure en aquest Jesús ressuscitat que fa del seu cos el que vol. Quan prenc en la mà el pa i el mullo en el vi tinc prou fe per creure que tinc en la mà Jesús de Natzaret i no el Fill de Déu, i que estarà amb mi mentre el pa sigui pa, uns escassos moments, uns curts instants. El Fill, junt amb el Pare i l'Esperit, ja estan en mi, abans i hi estaran després. Però el Jesús glorificat només uns breus minuts, per això sempre he desitjat la comunió amb pa normal.

LA PAU DE CRIST

La pau de Crist no és la pau del adormits, sinó la dels lluitadors amb esperança. Per sort d'aquest n'hi ha, i potser esperen veure'ns al seu costat. Aprenem a buidar-nos de nosaltres mateixos per a fer lloc a l'amor i, sense adonar-nos-en ens trobarem en pau, amb prou pau per ser portadors de pau, per escampar pau al voltant nostre. Però, repeteixo, no és renunciant a les nostres conviccions en nom de la pau que tindrem pau.

GRATITUD Amigues i amics, heu mai pensat en aquesta meravellosa humilitat del nostre Déu Pare, que ens agraeix el haver-nos creat; del nostre Déu Fill agraint-nos el fet d'haver-nos redimit i de que pugui conviure amb nosaltres en el sempre més; del nostre Esperit Déu agraint la companyia que ens fa, la salvació que ens dóna? Bé, potser no és el nostre Déu, només és el meu Déu, el Déu «que m'ha encisat i de qui m'he deixat encisar», però, si voleu també és el vostre Déu.

Parròquia Sant Joan Baptista. Poblenu

26 de febrer del 2017

Francesc Gimbernat ens va deixar el passat 19 de febrer als 97 anys.

Va néixer a Cornellà de Terri (El Pla de l'Estany) l'any 1919. La seva llarga experiència vital, la seva fe i el seu pas per la nostra comunitat, on ha deixat petjada per la seva saviesa, pensament i compromís, fa que publiquem aquest full amb fragments dels seus escrits i recollits al seu llibre "Una pregària feta vida".

Crec en un món que és possible i que serà, però que alguns s'entesten a que vingui amb violència i no amb pau. Crec en una societat nova amb més justícia i més moderació, però no sé si serà possible que arribi en Pau. S'ha valorat el guany ràpid, el treballar poc i guanyar molt, estirar més el braç que la màniga. S'han perduts uns valors ancestrals, respecte a les persones i a les coses, guanys justos i vida parca. I no serà fàcil fer marxa enrere.

QUO VADIS? Església catòlica, apostòlica i romana? On vas Església cada vegada més romana, menys catòlica, menys apostòlica, i més allunyada de l'evangeli. Vas trair Jesús fa segles quan t'aliars al poder de Roma, i quan perdes les possessions en la unificació de Itàlia, no vas trigar gaire en aliar-te al diner i al concepte ridícul de Cap d' un Estat d'una quantes hectàrees de terreny.

Has anul·lat la col·legialitat dels apòstols, recuperada en el Concili Vaticà II. Has negat la llibertat a l'evangeli, l'has supeditat a la doctrina. Has negat el pa i l'aigua als qui busquen l'herba saborosa de l'evangeli en l'heterodòxia. D'una societat de germans, n'has fet un ramats de xais mansois. N'has foragitat les ovelles de llana negra, les cabres enfilant-se pels penya segats de la frontera buscant l'evangeli de Jesús de Natzaret.

En lloc d'abraçar-te a les benaurances, t'aferres a la doctrina. En lloc d'abraçar-te a l'amor que tot ho suporta, tot ho perdona, te dediques a buscar enemistat, rebutjar mans esteses, i renovadors dels signes dels temps. Tu també t'estàs cavant la tomba i no et refiïs de que ets filla "d'Abraham", perquè l'Esperit, de pedres que tu rebutges, en fa sortir fills "d'Abraham", fills de la Bona Nova, que fou i és, Jesús.

Tanmateix mantinc l'esperança, no en Roma i la Jerarquia, però sí en les comunitats de base, en les parròquies on s'hi reflexiona, en les esglésies on hi peixen units cabres i moltons, l'herba saborosa i rude de l'evangeli. Tinc esperança en l'Esperit que des del Concili vola lliure pel món, que escapà de Roma, fugí de la Cúria que volia imposar les seves idees, però que on dia hi tornarà quan el poder i el diner n'hagin sortit. Tinc l'esperança que Jesús està complint la seva promesa; està amb els pobres, els humils, els dissortats, embena les ovelles ferides, guia el seu poble fidel i li fa entendre el sentit dels signes dels temps. Espero contra tota esperança, però un dia en l'Església, el sol sortirà. (P.G. Maig del 2012, Del full "Més enllà de la reflexió")

IN MEMORIAM, Paco Gimbernat, en P.G.

UN MÓN DIFERENT

Un món diferent s'està gestant, una nova societat s'entrelluca, una nova Església s'albira; la figuera comença a treure fulles, una nova primavera apareix a l'horitzó. No serà el miracle del nou mil·lenni? Un miracle d'esperança comença a il·luminar la terra, dins la foscor, dins les tenebres d'una societat pagana, dins un món de fam, set i misèria. Obre, Senyor, els nostres ulls, envia profetes; el món se'ls traurà de sobre però hi haurà -hi ha ja-, miracles de compassió, de compartir, de lluita i d'amor.

PERDÓ I AMOR

Jesús només té dos mots: perdó i amor. Et perdono, tu perdona, t'estimo, tu estima. Jesús és a la nostra taula amb els amics, Jesús està esperant-nos a la taula on, només hi ha plats buits, perquè hi duguem pa i, amb ell i els germans, fem taula comuna.

ECUMENISME

Un signe dels temps actuals és l'ecumenisme, la necessitat d'apropament, d'unió en la diversitat. En certa manera ja **som** ecumènics. Però també hauríem de **fer** ecumenisme. Si unes poques parròquies no podem unir-nos, com podem esperar una Església unida i en camí cap l'ecumenisme universal, entre tots els cristians? Si unes poques comunitats de fe no poden caminar unides, a l'evangeli, quan ho farà tot el poble de Déu?

DONAR

Sovint té més valor un somriure, una abraçada, un signe d'amistat, que el tros de pa o el plat que l'acompanya. I aquest somriure, aquesta abraçada, aquest signe d'amistat, pot exigir més voluntat que donar 5 euros. La paraula caritat és una variant de la paraula amor. «Déu és caritat», deia el cant llatí, Déu no fa caritat, és Caritat.

JESÚS

Jesús de Natzaret fa por, és massa nítid, la seva cara massa clara, la seva conducta massa conseqüent amb el què creu, amb el què diu. No es pot fer trampa perquè no té llei, sinó només amor. Si l'Església prediqués Jesús de Natzaret, tot seria diferent, seria l'església dels pobres. Però Jesús no va fundar l'Església de Roma, no va predicar cap religió. Va ensenyar a viure agermanats.

RITUALS

Els gestos, els rituals, entesos i compartits són una ajuda a la pregària, a comprensió; però en l'actualitat de profunda ignorància religiosa només fan incompreensible l'eucaristia i allunyen a la gent. Quina senzillesa en l'últim sopar, en la primera eucaristia! No vull dir que ara hagin de ser així, però cal humanitzar-les un xic.

VIVIM LA NOSTRA FE

Vivim la nostra fe en Jesús el millor que sabem, anunciem-la al nostra voltant, a la nostra comunitat de fe, acceptem la fe dels altres, convivim amb ells, però dia a dia reflexionem-la per estar disposats a donar «raó de la nostra esperança» com aconsellava Pere als cristians d'aleshores.

LA NOVA ESGLÉSIA

Només del poble pot sorgir la nova Església de l'Esperit, l'Església dels pobres, l'Església lliure de poders terrenals, l'Església de consciències lliures enamorades de Jesús, fraternals entre elles, i servicials als altres, lliurada, tota ella, al món.

DONES

Senyor, qui transmetia la fe, any rera any, segle rera segle, a les noves generacions? Ara no devem la fe als apòstols ni als bisbes i capellans, sinó a un reguitzell de generacions de dones que, de filla en filla, amb la fe dels pobres i dels humils, la varen mantenir viva, mentre bisbes de Roma i d'altre llocs feien guerres entre ells i d'altres senyors. Perquè, Senyor, "els que es diuen" successors del apòstols bandegen el major capital humà que té l'Església? No hi ha cap paraula de l'evangeli que et presenti despectiu amb la dona. Per què voler mantenir el poder de l'home amb el fictici raonament de que Tu només vares escollir homes?

LA SALVACIÓ

Al meu entendre la salvació és la possibilitat de participar de la vida divina, de formar part de la divina eternitat. Res creat no és permanent, comença i té un final tant si són estrelles i mons, com éssers animats.

FE

Porto cinquanta anys de fe raonada, acceptada, però sovint em pregunto si tinc fe; i dubtaria de debò si no fos per les paraules de Jesús: "Per les obres els coneixereu". Potser no és una fe il·lustrada, potser no és del tot ferma, potser conté tants punts foscos com llums puntuals, però no m'importa. Mentre obrem amb obres de fe i amor, estiguem tranquils: tenim fe.

RELIGIÓ

De l'evangeli n'ha fet una religió, no una forma de vida, senzilla, humana, sense sagrats, quasi no religiosa, que ensenyava i vivia Jesús. Mentre l'Església no renunciï al poder estatal, tingui arreu ambaixadors, procuradors romans, i d'altres galindaines de l'imperi Romà, no serà creïble en el món d'avui. Mentre tingui rituals intocables, vestits estrambòtics, dret canònic més llarg que la Bíblia amb lleis plenament humanes com tenien el Jueus, més que Església de Crist és Església anticrist, i ni Jesús, ni l'Esperit poden estar plenament amb ella.

RESSURRECCIÓ

La Resurrecció està a la base de la fe, és un acte de fe i d'amor, i la fe no sempre comença en la llum, ni és sempre llum; manta vegada la voluntat s'ha d'imposar. La ment i la raó, sovint no ho veuen gens clar, rumien inútilment, els sentiments es contradueixen, fins que la voluntat pren la decisió: Tanmateix vull creure, vull acceptar-ho. Maria Magdalena estimava, i en la fosca es posa en camí i té una gran desil·lusió: li han robat el cos de Jesús; però no parà de buscar-lo i el trobarà viu, sigui com diu l'evangeli, sigui per una convicció interior plena i decisiva.